

»A zdaj bo, kar bo! Bog pomagaj!« na tihem in v skrbeh razmišlja Štefan, ko profesor nemščine z zvezki stopa iz sobe.

Le prenašlo mineva odmor petih minut.

Malo preden pozvoni, se Štefan pokorno in po naročilu javi v kabinetu pri profesorju matematike, kratko »doktorju«, ker je edini doktor na zavodu.

Ta mu naloži tri trikote iz debele, belo in rdeče barvane žice in kopo istotakih palic.

»Nosil bi že to kramo,« razmišlja Štefan, s tovorom stopajoč pred profesorjem, »ko bi le ne trebalo teh kotov, trikotov in četvero-kotov računati. Nesrečnež, ki je iznašel take puste račune!«

Toliko da je doktor zapisal svojo uro v tednik, vrnil Štefanu pero in je je ta obrisal ob podlogo suknje, ter je položil na klop, že udari strela iz jasnega:

»Dolinar, gehen Sie zur Tafel!«

Navadno mora namreč Štefan pisati in risati, kadar doktor razlaga. Hude so te ure! Štefan gre kakor obsojenec pod vislice.

Doktor obrača na katedru trikote in palice, kaže še z rokami, kako se vrte, razlaga in pojasnjuje z veliko vnemo.

»Dolinar, zdaj nam pa narišite trikotnik, če sta znani dve stranici in srednjica tretje stranice, in nam zračunite...«

Doktor našteva neke številke. Samó napol jih sliši Štefan. Ves obupan riše z dolgimi črtami, piše kar z največjimi črkami in številkami. — »Bo tabla prej polna!«

»Manjše rišite in pišite. Kam pa mislite pisati? Ali doli v tla? Also, nur zu!«

»Nur zu! Nur zu! Če znaš!« se na tihem srdi Štefan. »Ali sem mar jaz profesor?«

A riše in piše vendar, v smrtnih težavah. Govori počasi, a odločno, kakor bi mu bilo vse znano, vse mu malenkost:

»Narišem neomejeno premico. V njej vzamem točko O. Odtod narišem...«

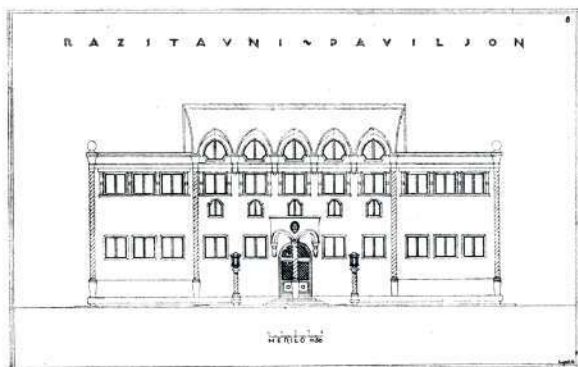
»Falsch! Kam pa mislite?« ga jedko zastavi doktor, v nemščini seveda, saj mu je slovenščina bolj španska ko Štefanu matematične skrivnosti. Trd Tirolec je.

»Nariši najprej trikotnik,« šepeta v prvi klopi Hanžel.

»Sie, Hansell, werden Sie schweigen. Sami nič ne znate!«

Hanžel umolkne. Tudi Štefan molči in si oddiha.

»Also, schreiben Sie!... Da, prav tako... Ne, napačno! Saj kota niti ne poznate. Vi,

Vurnikova šola:
Zunanjščina razstavnega paviljona

Štefan Dolinar, vam pa je matematika res knjiga s sedmimi pečati. — Torej, dalje! — Ne, čisto napačno! — Ach, Gott, sind Sie dumm! — Paralelogram morate vendar narisati. Dobro. Kaj vam je v njem znano? Napišite! — Ne tako! — Ali ste zajtrkovali žganje, da pišete take neslanosti?«

»Nič, ne pa žganje!« uporno misli Štefan. »Ti lahko govoriš, ki si sit!«

»Kaj pa tako grdo gledite? Sie grober Bauer! Wo sind Sie den zu Hause? In der Koloß oder in Kroatien?«

»In der Koloß nicht! In der Nähe von Kroatien,« rezko odgovori Štefan in odloži kreda na deščico pred tablo.

V zadnjih klopi hihetanje. Nekdo tiho zamrmra.

»Tako govorite z menoj! Vi, Štefan Dolinar, kaj bo z vašim redom iz vedenja, ne vem.«

Doktor naglo in nervozno suče plave brke in gleda Štefana čez ščipalnik — slabo znamenje, znamenje, da se ga loteva jeza.

»Oprostite, prosim, gospod doktor. Nisem nameraval...«

Štefanu glas nalahko drhti. Napol od jeze, napol, ker vendar ne bi rad ranil doktorja. Zakaj v srcu ga ima prav rad.

Doktor suče brke in razmišlja.

»Tako — tako...«

»Pa ga pusti, hudičev Tirolec! Kaj pa ga vedno zmerjaš,« zagode v predzadnji klopi Čušov bas.

»To ste bili vi, Čuš, kaj?«

»Ne, gospod doktor.«

Štefan pogleda skrivaj, postrani po razredu doli. Čuš stoji v klopi kakor sveča. Lasje mu srše pokonci kakor ježu bodice.

Štefan mu hvaležno pokima, prijateljski se mu nasmehne.